

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivanou Jakšičovou v právní věci

žalobkyně: Soukromý podnik OLBO
zahraniční osoba registrovaná pod č. 22109513
sídlem Lesi Ukrajinky, Dilove 27, 902 25 Zakarpatská oblast, Ukrajina
zastoupená advokátem [údaje o zástupci]

proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného] zastoupený advokátkou [anonymizováno]
[jméno] [příjmení]
sídlem [adresa]

o návrhu na zaplacení částky 651 420 Kč s přísl. a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení částky 694 332 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 446 847 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím od 21. 4. 2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Pokud se žalobce domáhal zaplacení dalších 204 573 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím od 21. 4. 2015 do zaplacení, žaloba se zamítá.
- III. Žaloba na zaplacení částky 694 332 Kč se zamítá.
- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 308 709 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce [příjmení] [příjmení].

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení částky 651 420 Kč s příslušenstvím. Tvrdil, že účastníci uzavřeli dne 17. 3. 2014 smlouvu o dílu č. 3/ 2014, dílo bylo žalobcem řádně, včas, bez

vad a nedodělků předáno, žalovaný však žalobci nezaplatil poslední fakturu č. 4/2015 v celkové částce 651 420 Kč. Podáním ze dne 15. 3. 2017 žalobce doplnil, že faktura č. 12/ 2014 na částku 414 820 Kč byla uhrazena pouze částečně, žalobce na ni obdržel pouze 169 557 Kč. Z toho důvodu pak nedoplatek ve výši 245 263 Kč zahrnul do poslední shora zmíněné faktury č. 4/2015, v níž požadoval úhradu veškeré dosud nezaplacené práce na díle provedené. Celkově tak požadoval zaplacení částky 651 420 Kč, která představuje rozdíl mezi cenou díla na základě skutečně odvedené práce za 21 696,5 odpracovaných hodin a částkou, která byla ke dni podání žaloby zaplacená. Žalovaný se vzájemným návrhem domáhal na žalobci původně zaplacení částky 710 952 Kč s příslušenstvím. Částku 382 232 Kč požadoval z titulu slevy z ceny díla poskytnuté investorovi pro nedodržení termínu. Druhou částí vzájemného návrhu požadoval částku 328 720 Kč s tím, že žalobce na jeho výzvu neodstranil vady díla, proto k jejich odstranění přistoupil vlastním nákladem a má tak právo na úhradu částky na odstranění vad vynaložené. V prvním rozhodnutí ve věci soud vzájemné žalobě vyhověl ohledně částky 16 620 Kč představující náklady na odstranění v odůvodněných specifických vad díla, žalobce se proti tomuto rozhodnutí nebránil a v uvedeném rozsahu tak došlo do právní moci. Předmětem řízení tak v této části vzájemné žaloby zůstala částka 312 100 Kč.

2. K odvolání žalovaného krajský soud rozhodnutí soudu prvního stupně v celém napadeném rozsahu, tedy ohledně rozhodnutí o žalobě na zaplacení ceny díla i ohledně vzájemného návrhu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Pokud jde o nárok žalobce na zaplacení ceny díla, považoval závěr soudu prvního stupně za předčasný, poukázal na bod VI.7 smlouvy o dílo, podle kterého zhotovitel splní svůj závazek dle smlouvy protokolárním předáním dokončeného díla za současného předložení všech dokladů potřebných pro úspěšné předání a převzetí díla, tyto doklady jsou podmínkou pro zaplacení konečné faktury. Rozhodnutí o vzájemné žalobě bylo zrušeno proto, že nebyly provedeny veškeré žalovaným navržené důkazy.

3. Pokud jde o žalobu na zaplacení ceny díla, zvažoval nejprve soud s ohledem na závazný právní názor odvolacího soudu, zda jsou na straně žalobce splněny předpoklady pro to, aby mohl úhradu konečné faktury požadovat. Na úvod je přitom třeba poznamenat, že soud prvního stupně citovaný bod smlouvy o dílo nepominul, vycházel však v souladu s prohlášením účastníků při jednání dne 12.9.2017 z předpokladu, že je nesporné, že smlouva mezi nimi byla akceptována v té podobě, v jaké byla založena do spisu, tedy mimo jiné s přeškrtnutým citovaným bodem, stejně tak jako s přeškrtnutým bodem VI.19 a vpiskem bodě V.2 o fakturování měsíčně nebo podle pater odevzdání. Byť prohlášení účastníků nebylo zřejmě v protokolu dostatečně zdůrazněno, prohlásily obě procesní strany smlouvu za nespornou v té podobě, v jaké ji soudu na počátku řízení (a následně ještě několikrát) předložily. Žalobce se názorově konzistentně v tomto směru vyjádřil ve svém podání ze dne 4. 2. 2019, k němuž opět kopii smlouvy ve stejné podobě přiložil. Následně při jednání předložil znovu kopii smlouvy o dílo, která v levém horním rohu obsahuje přeškrtnutí s označením firmy žalovaného a jeho podpisem. Rovněž žalovaný v dalším řízení předložil k výzvě soudu znovu kopii smlouvy ve stejné podobě, tedy i se všemi vpisky, které obsahovala a s poznámkou, že ji předkládal již v minulosti. Teprve následně k výslovnému dotazu při jednání popřel, že učinil smlouvu v celé podobě nespornou. Uváděl, že odsouhlasil pouze vyšší hodinové odměny, současně uvedl, že nikdy nebyl vyzván k převzetí díla, dílo sice objednateli předal, od žalobce ho však nikdy nepřevzal. Ačkoli opakovaně předložil stejnou kopii, tvrdil v dalším řízení, že smlouvu o dílo k dispozici nemá a nikdy ji ani neměl a že předložené kopie byly zhotoveny z nějakého „špatného e-mailu“. Soud však obranu žalovaného v tomto směru považuje za účelovou. Jednak jeho tvrzení, že smlouvu neměl k dispozici, je nové a vzhledem k opakovanému předkládání jejích kopií i nepravděpodobné, jednak procesní obranu žalovaného hodnotil jako nevěrohodnou obecně. Žalovaný v průběhu řízení opakovaně tvrdil skutečnosti, které se následně ukázaly v lepším případě neprokázané, v horším případě přímo lživé. Pokud jde o samotnou smlouvu, bránil se zpočátku tvrzením, že odměna ve výši 140 Kč vůbec nebyla sjednána, že se jednalo o vpisec žalobce; tato obrana se ukázala jako

neopodstatněná a žalovaný výslovně potvrdil, že k dohodě o částce 140 Kč na hodinu došlo. Současně tvrdil, že fakturu 4/2015 nikdy neobdržel, pak připustil, že ji dostal a vrátil. K prokázání svého nároku žalovaný navrhol provedení důkazu výzvou investora k poskytnutí slevy a zápisem z blíže neurčeného kontrolního dne, které ani v dalším řízení přes opakované výzvy soudu nepředložil a v zásadě připustil, že je nikdy neměl (resp. uvedl, že se jednalo o výzvu ústní – neuvedl, kdo koho k čemu vyzýval, a že neví, o jaký zápis z kontrolního dne se jedná). Tvrzení žalovaného, že svědek [příjmení] upozorňoval na špatnou pracovní morálku zaměstnanců žalobce a psal ohledně toho nějaký dopis, se rovněž ukázalo nepravdivé. Vysloveně lživé pak bylo tvrzení, že žalovaný vyrozuměl sám svědka [příjmení] o termínu jednání, ten se však odmítl dostavit proto, že mu nebylo doručeno soudní předvolání. Svědek na dotaz soudu kategoricky popřel, že ho v minulosti někdo z účastníků vyzýval, aby se dostavil k soudu k podání svědecké výpovědi. Různých odkazů na důkazy, které nebyly nakonec k dispozici a zřejmě neexistovaly, byla v řízení celá řada a soud se jimi zabýval dále v rámci hodnocení důkazů. Obecně je však na místě závěr, že tvrzením žalovaného, která nebyla podložena provedenými důkazy, nemohl uvěřit. Odkaz zástupkyně žalovaného v závěrečném vyjádření na „určité manipulace se smlouvou“ považoval soud za zcela bezpředmětný. Při posuzování otázky, na jaké podobě smlouvy se účastníci shodli, vycházel především z přímého dojmu z jednání, na jehož počátku obě strany jasně odsouhlasily její obsah ve znění založeném do spisu a kopii smlouvy se zcela totožnými vpisky pak opakovaně předložily při dalším řízení. Byť tedy nedošlo ke zcela přesné formulaci protokolu při prvním jednání ve věci, považoval soud za prokázané, že smlouva byla uzavřena včetně všech poznámek a vpisků, které do ní byly přičiněny. Navíc je nepravděpodobné, že by žalovaný bez jakéhokoli komentáře opakovaně soudu poskytl smlouvu, která je doplněna poznámkami či úpravami, které on sám neodsouhlasil. Už vůbec není možné, aby tyto úpravy byly uskutečněny bez jeho vědomí, protože potom by smlouvu v této podobě, tedy včetně poznámek a doplnění, ani nemohl mít k dispozici. Soud v tomto ohledu proto uzavřel, že ujednání původně obsažené v bodě VI.7 smlouvy se mezi stranami neuplatnilo.

4. Podle § 2610 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále o.z.) vzniká právo na zaplacení ceny díla provedením díla. Podle § 2604 o.z. je dílo provedeno, je-li dokončeno a předáno. Dílo je podle § 2605 o.z. dokončeno, je-li předvedena jeho způsobilost sloužit svému účelu. Objednatel převezme dokončené dílo s výhradami nebo bez výhrad. Pro posouzení, zda bylo dílo předvedeno, nebyly předloženy žádné listinné důkazy. Soud proto vycházel ze Zápisu o odevzdání a převzetí dokončených staveb a jejich ucelených částí mezi objednatelem [územní celek] a MANE stavební s.r.o. Z něj mimo jiné plyne, že „prohlídkou objektu bylo zjištěno, že práce jsou provedeny, pokud se provedení v některých částech od projektu odchyluje, stalo se tak na základě dodatků projektové a rozpočtové dokumentace a s vědomím a schválením objednatele. Práce jsou provedeny odborně a ve shodě s technickými podmínkami a nemají zjevných závad nebo nedodělků, které by samy o sobě nebo ve spojení s jinými bránily provozu nebo ho ztěžovaly“. Pokud zhotovitel MANE STAVEBNÍ s.r.o. úspěšně předal stavbu objednateli, veškeré práce prováděné v rámci dodávek či subdodávek musely být ukončeny. Je tedy zřejmé, že objednateli bylo dílo předvedeno a nebyly žádné námitky proti tomu, že může sloužit svému účelu. Lze tedy vycházet z předpokladu, že i práce provedené žalobcem svému účelu sloužit mohou. Svědek [jméno] [příjmení] ve své výpovědi prakticky vylučoval předání stavby investorovi bez jejího předchozího převzetí od subdodavatele, proto není důvod k úvahám o tom, zda byly či nebyly předány jednotlivé subdodávky. Stejně není k dispozici ani důkaz o předání díla mezi žalovaným a MANE STAVEBNÍ s.r.o., přesto je z postoje žalovaného zřejmé, že k němu došlo (například opakovaná tvrzení o jednání o poskytnutí slevy, zápis z jednání „Reklamace [obec]“ ze dne 22.9.2015 nebo dopis žalovaného žalobci ze dne 30.9.2015 označený jako Reklamace: akce [anonymizováno] [obec]). Vzhledem k současným vztahům mezi účastníky a k tomu, že žádná ze stran již nemá na stavenišť reálný přístup, nelze ani teoreticky očekávat, že by k předání díla mohlo dojít do budoucna. Za těchto okolností nelze vázat účtování ceny díla na jeho další předání a odmítnout je třeba i představu, že žalobce za svou evidentně

odvedenou práci již nikdy zaplacenou nedostane. Soud tedy vyšel z předpokladu, že žaloba není předčasná a podrobně se zabýval otázkou, do jaké míry je žalobní nárok opodstatněný.

5. S odkazem na předchozí rozhodnutí je tedy třeba zrekapitulovat, jak žalovaný žalobci za odvedenou práci platil. Mezi účastníky nebylo sporu (s výjimkou zmíněných 5 000 Kč) o výši dosud zaplacené částky; celkem bylo na faktury 8/ 2014 – 12/ 2014 zaplaceno 2 375 279 Kč a že s výjimkou poslední zmíněné faktury, která byla uhrazena pouze zčásti, byly faktury hrazeny tak, jak byly vystavovány. Z toho, že fakturace pravidelně zahrnovala část měsíce jednoho a navazující část měsíce následujícího, je evidentní, že probíhala skutečně podle pater odevzdání či podle dokončení nějakého souboru činností. Jednotlivé faktury tedy představovaly odměnu za práci odvedenou v obdobích vyznačených v pracovních výkazech předložených žalobcem; účastníci evidentně skutečně postupovali podle upravené smlouvy o dílo (bod V.2.) a fakturovali práce podle uvedených pater odevzdání. Žalovaným poskytnuté úhrady na prvních šest faktur nebyly mezi účastníky sporné, takže ve vazbě na fakturaci bylo placeno následujícím způsobem: Řádně byla uhrazena faktura č. 5/14 na částku 411 670 Kč (březen a první polovina dubna 2014), faktura č. 6/ 2014 na částku 280 000 Kč (druhá polovina měsíce dubna a první polovina měsíce května 2014), faktura č. 7/ 2014 na částku 223 860 Kč (druhá polovina měsíce května), faktura č. 8/14 na částku 223 940 Kč (první polovina června), faktura č. 9/ 2014 na částku 294 630 (druhá polovina června a začátek července), faktura č. 11/ 2014 na částku 663 743 Kč (červenec 2014). Následovala faktura č. 12/ 2014 (první část měsíce srpna 2014) na částku 414 820 Kč, která byla zaplacena jen zčásti. Jestliže se účastníci shodli, že na veškeré faktury bylo celkem uhrazeno maximálně 2 375 279 Kč, mohlo být na tuto fakturu zaplaceno pouze 267 433 Kč, zbytek ve výši 147 387 Kč zůstal neuhrazen. Sporný je tedy nedoplatek předposlední faktury a dále potom faktura v pořadí poslední s číslem 4/2015, tedy úhrada práce provedené v druhé polovině srpna a v září 2014. Jak byly faktury vyhotovovány a zda odpovídají účetním předpisům, je pro posouzení nároku žalobce vedlejší. Podstatné není ani to, že smlouva o dílo byla uzavřená na období od 17. 3. do 30. 8. 2014. I ze stavebního deníku společnosti MANE STAVEBNÍ s.r.o. plyne, že ve dnech, o nichž byly záznamy předloženy, pracovníci žalovaného na stavbě pracovali a listiny předložené žalovaným (rekapitulace plateb Hera - Olbo ze dne 10. 11. 2014 na č.l. 179 spisu a vyčíslení hodin ze dne 22. 12. 2014 na č.l. 180 spisu) s odpracovanými hodinami i v měsíci září rovněž počítají.

6. Pro závěr, jaká odměna žalobci náleží, je s ohledem na ujednání účastníků zásadní, kolik bylo odpracováno hodin. Úvahy o tom, proč byla ujednána hodinová odměna a zda to bylo pro žalovaného výhodné, nejsou podstatné. Žalobce soudu předložil vedle faktur rovněž výkazy odpracovaných hodin, jimiž byl proveden důkaz již před prvním rozhodnutím ve věci. Žalovaný, ačkoli počet odpracovaných hodin zpochybňoval, předložil prakticky totožné výkazy pouze s tím rozdílem, že hodiny evidoval po měsících. Součty hodin nicméně téměř souhlasily a byly většinou podepisovány stavbyvedoucím [anonymizováno]. V této souvislosti lze odkázat na předchozí závěry soudu prvního stupně o tom, že je podstatné, že stavbyvedoucí [jméno] [příjmení] evidenci podepisoval a měl o ní přehled, nikoli to, kdo ho tímto pověřil. I z jeho doplňující výpovědi je zřejmé, že kontrolu osob na pracovišti prováděl i fyzicky. Rovněž žalovaný, který jeho kompetence v tomto směru zpochybňoval, při posledním jednání poznamenal, že,, šichtovky“ měly být podepsané od [anonymizováno], přitom někdy podepsané byly, někdy nikoli. Je tak zřejmé, že i on předpokládal, že svědek [příjmení], ať již z vlastní iniciativy či z pověření, tyto výkazy kontroluje. V každém případě je počet odpracovaných hodin ve výkazech předložených žalobcem i žalovaným téměř totožný a ani porovnání počtu odpracovaných hodin dle žalobce a žalovaného uvedené na listině ze dne 22. 12. 2014 (č.l. 328) jiný závěr neodůvodňuje. Zmíněná listina obsahuje žalovaným vypracovaný přehled hodin pravděpodobně účtovaných podle žalobce a podle žalovaného, rozdíl v počtu hodin není velký, není ani zřejmé, jak k němu žalovaný dospěl a zda se na pořízení této listiny nějak podílel žalobce. Spíš pro úplnost je třeba poznamenat, že soud provedl i navrhovaný důkaz stavebním deníkem

společnosti MANE STAVEBNÍ s.r.o., z něj však žádné zásadní skutečnosti ohledně množství odpracovaných hodin nezjistil. Souhlasí přitom s názorem žalobce, že jde o stavební deník podstatný pro jiné subjekty než účastníky, konkrétně pro společnost MANE STAVEBNÍ s.r.o., zaznamenávaly se proto do něj pouze ty skutečnosti, které byly podstatné z pohledu zhotovitele. Nelze tedy očekávat, že by v něm byly zaznamenávány konkrétní osoby ze strany subdodavatele, které na stavbě pracovaly. Soud z tohoto stavebního deníku nezjistil ani to, že by docházelo k četným opravám, že tedy žalovaný musel některé práce hradit v podstatě dvakrát. Sám žalovaný prohlásil, že předložil pouze ty listy stavebního deníku, které mohly jeho tvrzení o takových opravách prokázat. Pomineme-li zdůrazněné poznámky o úklidu na pracovišti, které s obranou žalovaného nijak nesouvisí, je v deníku záznam o opravách pouze v osmi případech, z nichž plyne, že šlo o opravy drobné, které se vyskytnou na každé větší stavební akci, a s ohledem na celkový rozsah díla nemá smysl se jimi podrobně zabývat. Z deníku navíc není zřejmé, čeho přesně se opravy týkaly, vůbec už není patrné, která z dodavatelských firem odvedla vadnou práci, jaký byl její rozsah, jaká časové náklady si oprava vyžádala. Neprokázané zůstalo rovněž tvrzení žalovaného, že zaměstnanci žalobce nevyužívali pracovní dobu. Toto tvrzení odmítl jak stavbyvedoucí [anonymizováno] i jeho zástupce [anonymizováno]. O dobré pracovní morálce svědčí i výpověď svědka [příjmení], správce rekonstruované školy. Ani svědek [příjmení] nepotvrdil špatnou pracovní morálku, označil ji za obvyklou. Popřel, že by v souvislosti s pracovní morálkou psal nějaký vytykácí dopis, jak bylo tvrzeno. Za tohoto stavu nepovažoval soud za potřebné provádění důkazu videonahrávkou, neboť ta mohla zachytit pouze omezený časový úsek na pracovišti a nemohla mít větší vypovídací schopnost.

7. Při rozhodování o nároku žalobce na zaplacení odměny soud vyšel především z porovnání počtu odpracovaných hodin za jednotlivá shora uvedená období a částek, které byly vyúčtovány. Vzhledem k tomu, že s výjimkou faktury č. 9/14 (proti níž nebylo výhrad) a sporné faktury č. 4/15 vyplnil texty všech faktur včetně výše účtované částky osobně žalovaný a žalobce je nijak nezpochybňoval, je na místě závěr, že mezi účastníky došlo k odsouhlasení množství práce a jemu odpovídající odměny. Konkrétně v případě první faktury č. 5/14 bylo vykázáno 879 hodin v měsíci březnu a 2212 hodin v měsíci dubnu, celkem 3091 hodin, čemuž odpovídá za předpokladu hodinové odměny ve výši 140 Kč částka 432 810 Kč. Ze zjištěných výkazů současně plyne, že všichni zaměstnanci žalobce v uvedeném období odpracovali dohromady 296 pracovních dnů, čemuž by v případě odečtu polední přestávky odpovídalo 296 půlhodin, tedy částka 20 720 Kč. Vzhledem k tomu, že fakturováno bylo 411 670 Kč, odpovídá to v zásadě odměně za všechny odpracované hodiny po odečtení půlhodin na oběd (konkrétně to odpovídá částce 412 090 Kč, faktura je přitom na 411 670 Kč). V pořadí druhá faktura č. 6/14 odpovídala výkazu za druhou polovinu měsíce dubna (682 hodin) a první polovinu měsíce května (1314 hodin), v součtu celkem 1996 hodin, čemuž odpovídá odměna ve výši 279 440 Kč. Fakturováno bylo 280 000 Kč, tedy v tomto období k odečtení přestávek na oběd nedošlo. V následujícím období, které zahrnovalo pouze druhou polovinu měsíce května 2014, bylo odpracováno 1680 hodin, tomu odpovídá odměna ve výši 235 200 Kč. Za uvedené období bylo celkem odpracováno 163 pracovních dní, v případě odpočtu tomu odpovídá 163 půlhodin v hodnotě 11 410 Kč. Fakturováno bylo 223 860 Kč (faktura č. 7/ 2014), což rovněž prakticky přesně odpovídá odvedené práci po odečtení půlhodin na oběd. V následujícím období první poloviny června 2014 bylo odpracováno 1753 hodin, tomu odpovídá odměna ve výši 245 420 Kč. Odpracováno bylo 165 dní, odpočet na 165 půlhodin odpovídá v částce 11 550 Kč. Fakturou č. 8/14 bylo účtováno 233 870 Kč, což přesně odpovídá odměně za vykázané množství odpracovaných po odečtení částky 11 550 Kč. Výkazem za měsíc červen účtoval žalobce odměnu za 2210 hodin, tomu odpovídá odměna ve výši 309 470 Kč. V uvedeném období odpracovali zaměstnanci žalobce celkem 212 dní, k odečtení tak bylo 212 půlhodin, tedy částky 14 840 Kč. Žalobce fakturoval (faktura 9/ 2014) přesně rozdíl mezi částkou 309 470 Kč a částkou 14 840 Kč, tedy 290 630 Kč. Za měsíc červenec vykázal žalobce celkem 4741 hodin, jímž odpovídá odměna ve výši 663 810 Kč. V tomto případě, ačkoli zaměstnanci žalobce odpracovali

celkem 451 dní, kterým by odpovídala odměna ve výši 31 570 Kč, k žádnému odpočtu nedošlo, faktura 11/ 2014 byla vystavena na částku 663 740 Kč. V měsíci červenci a první polovině srpna bylo podle výkazu odpracováno 2963 hodin, tomu odpovídá částka 414 890 Kč, fakturována (12/ 2014) byla částka 414 820 Kč, odpočet na obědy, který by činil 18 760 Kč, proveden nebyl, tato faktura již byla zaplacená pouze částečně. Konečně potom poslední fakturou č. 4/2015 byly účtovány práce vykonané v druhé polovině srpna (1690 hodin) a v září (1570 hodin), celkem 3260 hodin, jímž odpovídá odměna ve výši 456 790 Kč. V tomto období odpracovali zaměstnanci žalobce celkem 311 pracovních dnů, čemuž odpovídá případný odpočet na oběd ve výši 21 770 Kč. Složení částek, z nichž se tato poslední faktura skládá, však není zcela zřejmé a proto soud při konečném výpočtu vzal za základ počet odpracovaných, fakturovaných a mezi účastníky v zásadě nesporných hodin. Pro úplnost je třeba poznamenat, že pro poznámku „omylem odečtené obědy“, která je připojena pod výkazem ze září 2014, není přílehlavé vysvětlení. Žádný z účastníků nevypovídal a listinné důkazy v tomto směru nebyly k dispozici. Soud tak nemohl přijmout ani přiměřeně logický závěr, zda a do jaké míry je tato poznámka relevantní. Ze shora naznačených propočtů je však zřejmé, že ve většině případů k odpočtům došlo a že odečtené částky poměrně přesně odpovídají hodnotě příslušného počtu půlhodin na obědy zaměstnanců žalovaného. Uvedený závěr považoval za správný i přes opačnou výpověď svědka [příjmení], kterou i nadále považuje celkově za věrohodnou, a který uvedl, že vykázané hodiny představovaly čistou pracovní dobu. Jiné rozumné vysvětlení pro výši fakturovaných částek v měsících, v nichž mezi stranami panovala shoda, k dispozici nebylo. Pro úplnost je třeba poznamenat, že drobné rozdíly se mohou týkat početních chyb nebo i toho, že jednotliví zaměstnanci v některých dnech odpracovali menší počet pracovních hodin a mohli pracovat bez přestávky. Soud proto na základě shora uvedeného dokazování a naznačených úvah dospěl nakonec k závěru, že účastníci mezi sebou přestávky na oběd v rozsahu půlhodiny denně odčítali a že tedy taková dohoda mezi nimi byla.

8. S ohledem na problematiku vyúčtování poslední faktury, na nejasnosti ohledně částky, která byla zaplacená na předposlední fakturu a na to, že od některých faktur nebyly odečítány přestávky na oběd, bylo třeba vypočítat nárok žalobce z celkové sumy odpracovaných hodin při odečtení přestávek na oběd a částek, které již uhrazeny byly. Fakturami č. 5/ 2014 – 12/ 2014 bylo celkem účtováno 2 522 666 Kč a mezi účastníky nebyla tato fakturace zpochybňována. Soud tedy vyšel z předpokladu, že za veškerá zmíněná období bylo fakturováno správně a zohlednit je třeba pouze to, že v některých případech nedošlo k odečtení přestávek na oběd. Poslední faktura 4/2015 je problematická mimo jiné i proto, že není zcela jasné, na jakou částku měla znít (tedy bez započtení neuhrazené částky z faktury předchozí). Soud proto vyšel z výpočtu odpracovaných hodin za sporné období - 3 260,5 hodin (1690 hodin v srpnu a 1570 hodin v září) a z tomu odpovídající odměny ve výši 456 470 Kč. Potom měla být žalobci na základě faktur č. 5/ 2014 – 12/ 2014 zaplacená částka 2 522 666 Kč, s připočtením částky 456 470 Kč pak celková částka 2 979 136 Kč. Od ní bylo třeba odečíst dosud neodečtené přestávky na oběd u faktur 6/ 2014 (13 790 Kč), 11/ 2014 (31 570 Kč), 12/ 2014 (18 760 Kč) a konečně u faktury 4/2015 (21 770 Kč) v celkové výši 85 890 Kč. Tímto výpočtem dospěl k závěru, že žalobci mělo být zaplacen celkem 2 893 246 Kč. Zaplacen bylo 2 375 279 Kč, rozdíl tedy činí 517 967 Kč. Z důvodů, které budou specifikovány níže (přibližně 90 hodin bylo odpracováno ve prospěch společnosti MANE), odečetl i částku 12 600 Kč a dospěl k výsledné sumě 505 367 Kč, ve zbytku ohledně částky 146 053 Kč žalobu zamítl.

9. Následně se soud postupně zabýval oběma nároky vzájemné žaloby. Již v předchozím rozhodnutí ve věci dospěl k závěru, že žalovaný neprokázal poskytnutí slevy společnosti MANE STAVEBNÍ s.r.o., což bylo prvním předpokladem úspěšnosti jeho návrhu. Po doplněném dokazování je situace zcela totožná. Pokud žalovaný nabízel důkaz výzvou investora k poskytnutí slevy, bylo soudu, když na předložení této listiny trval, sděleno, že se jednalo o výzvu ústní. Není zřejmé, kdo ze strany investora měl žalovaného k poskytnutí slevy ústně vyzývat, neboť takové

tvrzení žalovaný nedoplnil. Z předchozího jednání nicméně vyplývalo, že žalovaný měl na mysli výzvu písemnou, neboť ji nabízel vedle svědeckých výpovědí a bylo to zřejmé i celkového kontextu jeho návrhů. Zjevně však žádnou k dispozici neměl, stejně jako neměl ani zápis z kontrolního dne, který nikdy blíže nespecifikoval a z něhož mělo rovněž poskytnutí slevy vyplynout. Pokud žalovaný prostřednictvím své právní zástupkyně při jednání soudu uvedl, že zápisem myslel „zápis o odevzdání a převzetí dokončených staveb“, je takové vysvětlení nepřijatelné, protože takový název obsahuje pouze jediná listina založená do spisu oběma stranami a ta pojednává o předání věci mezi objednatelům [územní celek] a MANE STAVEBNÍ s.r.o., žádná poznámka o slevě v ní není. Korespondence účastníků rovněž žádný nový důkaz nepřináší, neboť sice žalovaný do spisu nějaké listiny s úvahou o slevě založil, ve všech případech se však jednalo pouze o návrhy, nikdy nebyl doložen ani náznak akceptace. Soud v minulosti vyslechl všechny žalovaným označené pracovníky společnosti MANE STAVEBNÍ s.r.o. a žádný z nich poskytnutí slevy nepotvrdil. Proto zamítl návrh na doplnění dokazování opakovaným výsledkem týchž osob, které se již v minulosti jednou vyjádřily a o poskytnutí slevy nevěděly. Žalovaný byl opakovaně poučen o povinnosti předložit důkazy ke svému tvrzení a současně i o tom, že v případě, že tuto povinnost nesplní, důkazní břemeno neunes. Vzhledem k tomu, že ani přes shora uvedená poučení k předložení důkazů k existenci slevy nedošlo, byla žaloba v této části zamítnuta.

10. Pokud jde o poslední část žalobního nároku, jednalo se o náhradu nákladů vynaložených na odstranění vad díla v částce 328 720 Kč. Vzhledem k tomu, že soud již pravomocně rozhodl o povinnosti k úhradě částky 16 620 Kč, která zahrnovala náhradu za provedení všech ostatních vad, týkal se zbytek uplatněného nároku výlučně nákladů spojených s opravou fasády. Již v prvním rozhodnutí ve věci dospěl soud prvního stupně k závěru, že závazek žalobce vůči žalovanému zhotovení fasády nezahrnoval. Žalovaný i po zrušení věci zřejmě nadále trval na opačném stanovisku, alespoň to vyplývá z jeho vyjádření ze dne 7. 3. 2018. V něm rozdělil svůj nárok na práce provedené ze samotného smluvního vztahu a činnosti provedené po dokončení prací dle smlouvy o dílo a spočívající v takzvaném zatečkování fasády, které bylo provedeno natolik neodborně, že došlo k jejímu dalšímu poškození. Nejprve je třeba konstatovat, že soud považuje za vyřešenou otázku, že práce na fasádě ve smlouvě o dílo zahrnuté nebyly. Vedle již dříve provedených důkazů vyplynula tato skutečnost z výpovědi svědka [příjmení], který jednoznačně uvedl, že fasádu zhotovila jiná společnost, dále i z výpovědi svědka [příjmení], který byl vyslechnut opakovaně. Soud tak vyšel z toho, že původní práce na fasádě žalobce nevykonal. Pokud jde o následné opravy, tedy zmíněné zatečkování, žalobce je prováděl až v září 2014 na pokyn stavbyvedoucí společnosti MANE STAVEBNÍ s.r.o. [anonymizováno]. V tomto ohledu se tedy nemohlo jednat o smluvní vztah mezi účastníky řízení. Žádná dohoda o zhotovení fasády mezi nimi neexistovala a žalovaný žalobci pokyn k opravě nedal. Došlo-li tedy k nějaké ústní dohodě (písemná nebyla nikdy tvrzena), mohla být uzavřena jedině mezi žalobcem a MANE stavební s.r.o. zastoupenou [jméno] [příjmení]. Potom ale nemůže žalovaný po žalobci požadovat ani nárok z vadného provedené takové opravy. Spíše na okraj těchto úvah je třeba poznamenat, že v řízení se nepodařilo prokázat ani to, že žalobce provedl opravu vadně, neboť svědek [jméno] [příjmení], reklamační technik MANE STAVEBNÍ s.r.o. vypověděl, že v rámci reklamačního řízení nebyl jednoznačně zjištěn důvod vady spočívající v barevné nestejnosti fasády, za možné příčiny označil pigmentaci, postup při zhotovení fasády a povětrnostní podmínky. Svědek [příjmení] ve své výpovědi zatečkování označil za nejjednodušší pokus o nápravu problému, který může být úspěšný, ale také nemusí. Je současně logické, že v místech lokálních oprav musela nejprve nějaká závada existovat, protože jinak by k nim nebyl důvod. Pokud se tuto závadu nepodařilo úspěšně odstranit tečkováním, bylo-li tedy toto tečkování marné, bylo třeba ji opravit jinak. Žalovaný však v žádném případě neprokázal, že by žalobce naznačenou činností porušil smluvní vztah mezi účastníky, ani že se dopustil protiprávního jednání, v jehož důsledku by žalovanému vznikla újma. Ze všech shora uvedených důvodů pak soud vzájemnou žalobu i v této části zamítl. Současně však v rámci úvah o nároku žalobce na zaplacení ceny díla zohlednil práce

na opravě vykonané, neboť, jak je uvedeno shora, nebyly provedeny pro žalovaného, nýbrž pro MANE STAVEBNÍ s.r.o. Pokud jde o rozsah práce, vyšel z nedostatku jiných důkazů z odhadu svědka [příjmení], podle něhož zatečkování představovalo práci pro čtyři až pět pracovníků na den až dva. Soud tedy vyčíslil odhadem hodnotu práce na zatečkování částkou 12 600 Kč (2dny x 4,5 pracovníků x 140Kč).

11. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že soud náhradu poměrně rozdělil ve vazbě na procesní úspěšnost. Neúspěch žalobce představuje 15% z celkové hodnoty sporu, rozdílem mezi úspěchem a neúspěchem dospěl soud k závěru, že žalobci náleží 70% nákladů řízení. Předmětem řízení byla v období od podání žaloby do podání vzájemného návrhu (28.2.2017 – 28.9.2017) částka 651 420 Kč, které odpovídá hodnota úkonu 10 940 Kč. V uvedeném období vyúčtoval zástupce žalobce 7 úkonů právní služby, které soud považoval opodstatněné. Následně do prvního rozhodnutí ve věci byla předmětem sporu částka 1 362 372 Kč, které odpovídá odměna ve výši 13 780 Kč za úkon, žalobce požadoval 9,5 opodstatněných úkonů právní služby. Konečně počínaje vyjádřením k odvolání byla předmětem řízení částka 1 345 752 Kč, které odpovídá hodnota úkonu 13 700 Kč. Žalobce v této fázi řízení vykonal celkem 8 úkonů právní služby, dva z toho byly v poloviční výši. Za veškeré úkony právní služby tak žalobci náleží 305 290 Kč. Ke každému z těchto úkonů (celkem 24,5 úkonu) pak náleží režijní paušál ve výši 300 Kč, to je 7.500 Kč. Dál požadoval žalobce náhradu za promeškaný čas v rozsahu 45 půlhodin po 100 Kč a náhradu hotových výdajů na cestovním. Konkrétně účtoval náhradu jízdného vlakem dne 12.9.2018 v hodnotě 281 Kč a jízdné osobním automobilem OPEL [anonymizováno], [registrační značka] k procesnímu soudu a zpět ve dnech 27.2.2018, 18.5.2018, 1.6.2018, 8.11.2018, 15.11.2018 9.4.2019 a 30.4.2019 vždy při ujetých 190 km, v prvních pěti případech při ceně pohonných hmot 30,50 Kč litr a jednorázové náhradě 4 Kč km, v posledních dvou případech při ceně benzínu 33,10 Kč litr a náhradě 4,10 Kč km. Náklady cestovního činí celkem 8 465 Kč Celkem tak náklady právního zastoupení představují 337 55 Kč, s připočtením DPH ve výši 70 887 Kč potom celkem 408 442 Kč. Spolu se soudním poplatkem představují náklady řízení celkem částku, náklady žalobce s připočtením zaplaceného soudního poplatku pak 441 013 Kč. Rozdílem mezi úspěchem a neúspěchem žalobci náleží 70% těchto nákladů, tedy částka 308 709 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích - pobočce v Táboře, prostřednictvím Okresního soudu v Táboře. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Tábor 10. května 2019

JUDr. Ivana Jakšičová
předsedkyně senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. září 2020.